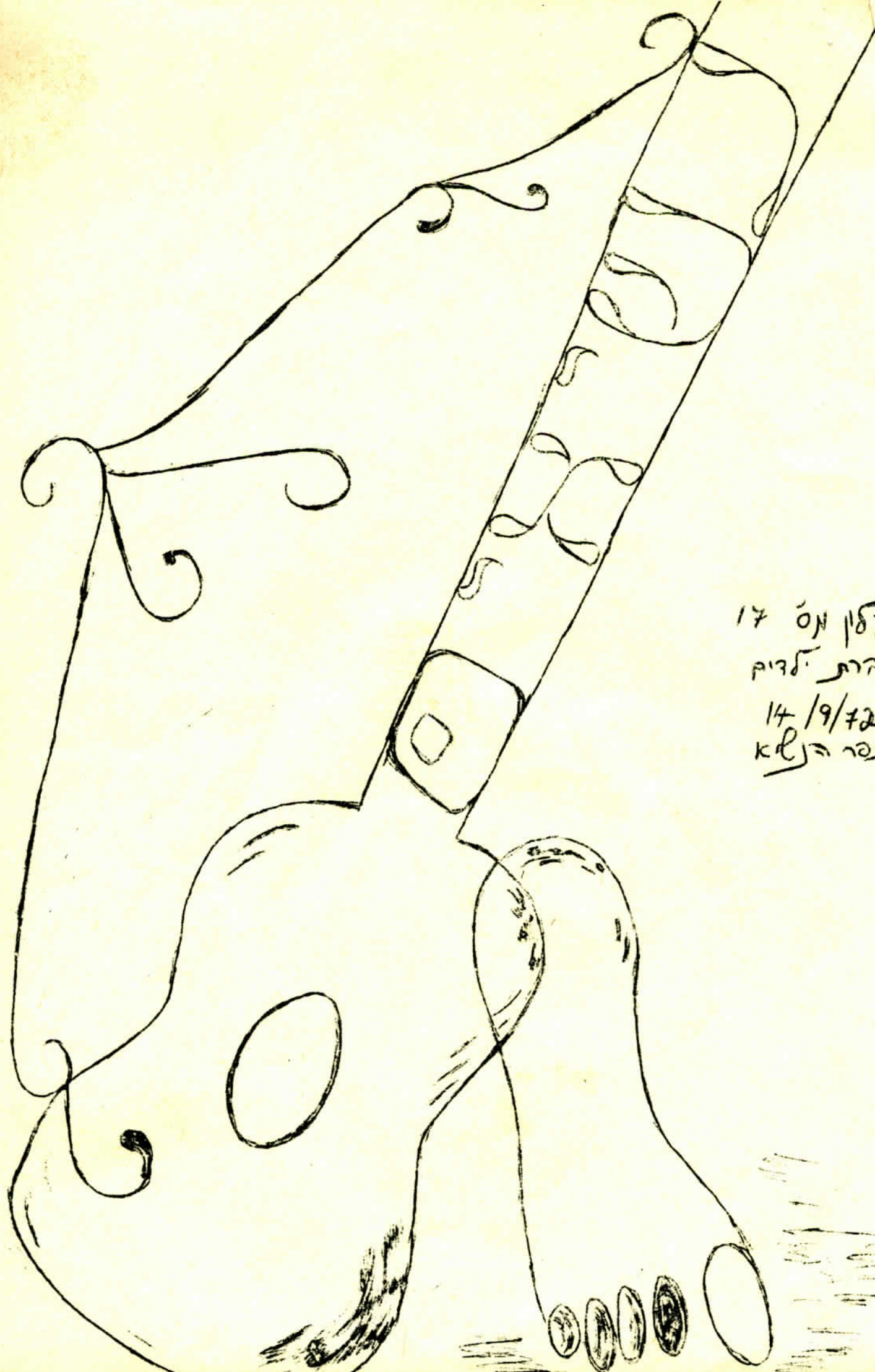

17 אס' 188
חברת יסדים
14/9/72
כפר הנא

ושוב, אחרי תקופה ארוכה, אנחנו מוציאים עלון. כן - לא טעיתם, ממש עלון!
במאמצים רבים עלה לנו להשיג חומר, לחברו ביחד, ולהדפיסו. רוב התורמים
היו, לבערנו, העורכים. אולם - גם זו לטובה, שהרי סוף סוף הנהו!
הנושא העקרי בו, כפי שתראו, הוא יום הנוצר לשלשון שנערך, כשמביטים
על זה ביחס להסווריה של עם ישראל, לא מזמן. יום זה הווה, לכל הדעות -
שנוי, שנוי נעים ומלא חוויות. היו אמנם חטרונות, אולם באופן כללי, מלבד
המסיבה שמסבות ידועות לא הצליחה, היום השיג את מטרותו.
ונסיים - בתקווה שתהנו מעלון זה ותתרמן בנדיבות לעלונכם הבאם
במהרה בימינו שמך!

אל מלא רחמים

(לזכר חללי מינכן)

אל מלא רחמים

אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם ולא רק בו.

אני, שקשפתי פרחים בחר,

והסתכלתי אל כל העמקים,

אני, שהבאתי גויות מן הגבעות,

יודע לספר שהעולם ריק מרחמים.

אני, שהייתי מלך המלח ליד הים,

שעמדתי בלי החלטה ליד חלונני,

שטפתי צעדי מלאכים,

שליכי הרים משקלות על כאב

בתחרויות הנוראות,

אני שמסתמח רק בחלק קטן

מן המלים במילון.

אני, שמוכרח לפתור חידות בעל פה

יודע, כי אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם

ולא רק בו.

יהודה עמיחי.

מהפכים עליך - ישראל!!

2

"חוג המהפכים" היה אחד מיני חוגים רבים ב"מחנה המדינה" של החטיבה (כתובת י"א). בין החוגים והנושאים האחרים: פלשתינאים; אזרחות; נוער; ארכיאולוגיה; דת; בטחון; ירושלים ועוד.

בחוג שלי; "מהפכים" - היה הנושא העקרי: מפגש עם הקבוצות הראזיקליות מהימין ומהשמאל. הקבוצה הראשונה הימנית עמה בפגשנו הייתה קבוצת הליגה להגנה יהודית, שמה שוחחנו והתווכחנו עם הרב מאיר כהנא ועם א. הרשקוביץ שהתכוון, ביחד עם אשתו, לחטוף את לילה האלד החבלנית שלפי דעתם בעשתה לדמות גבורה יותר מהמגיע לה אצל החבלנים. הם נכשלו כאשר נתפסו עוד בשדה התעופה בניו יורק כשהם חמושים. (בין היתר גם הסתובבו ברחובות ירושלים וחלקנו כרוזים תוך בחינת תגובות הרחוב). לאחר מכן היתה לנו שיחה עם ישראל הדד מ"התנועה לא"י השלמה". לאחר הוכוח הגיע למסקנה שלא חבכו את הנוער בקבוץ בסדר. ה"וכוח" הבא היה עם ארגון "דב" (דכוי בוגדים). בארגון זה יש מנהיג אחד מבוגר שאחריו נוהים כמה מעריצים - בני נוער - המאמינים בו ועושים כל מה שהוא אומר. עקר הוכוח אתם סבב סביב הנקודה: איזה זכות יש להם לקבוע מי בוגד ומי לא, במיוחד שהם מכסים את "מעשי הדכוי" (אלימות) שלהם בהכרזות ש"הבוגדים פועלים בגד המוקרטיה". בכך סיימנו את קבוצת הימין.

בתור התחלה להכרת השמאל בפגשנו ושוחחנו עם אדי מלכה, שפרש מתנועת "הפנתריים השחורים" והקים את תנועת "כחול לבן", ושהתחיל בשביתה רעב נכבד דיזנגוף "עד הסוף", כלומר עד שיפגש עם "גולדה" לה" או עד סופו שלו. בינתיים נודע שלאחר יומיים של צום כבר הוכנס לניה"ח.

לאחר מכן בפגשנו עם "הפנתריים השחורים" בירושלים ובסינו למכור את העתון שלהם בעיר - שוב, תוך ניסיון לעורר ויכוחים. אנחנו - שמכרנו באזור הקטמונים נוכחנו לדעת שדוקא באזור זה (שבו קיימים תנאים די גרועים) קיימת התנגדות גדולה לפנתרים - בטענה שקודם יתגייסו לצבא ויעבדו "כמו בני אדם" ורק אז יתחילו לדרוש דרישות.

השיחה עם חברי הארגון הידוע (לשמחה) "מצפן" הרגיזה רבים מהחבר'ה והדברות אתם היתה טוענת למדי. לעומת זאת הויכוח עם חברי שי"ח (שמאל ישראלי חדש) תיכוניסטים היה מעבין ואף אפשר היה להסכים אתם בכמה נושאים. הם הצביעו, בין היתר, על כך שאין בכלל התארגנות פוליטית בין בני הקבוצים - אם לימין ואם לשמאל.

לסכום הלכנו לאוניברסיטה להצגה "חברים מספרים על יו"ש" של עמוס קינן, שנאסרה ע"י הצנזורה. ההצגה (שאי אפשר לתאר אותה - אלא יש לראותה) עוררה התרגזות רבה בקרב הסטודנטים, וכשעמוס קינן עלה לבמה אחרי ההצגה בכדי לענות לשאלות הם כלכו הרגיזו אותו (והוא אותם) כך שעזב באמצע, מלווה בקריאות ושריקות בוז, וזריקת ביירות אחריו.

לסיים, החוג היה מעבין למדי וגרם להרבה ויכוחים ולמחשבה (לשם שנוי) בין החבר'ה. וזאת, בעקר, היתה מטרתו. כמו כן למדנו במקצת להכיר את המבנה הפוליטי של הארץ - המבוסס על דבורים רבים וחוסר מעשים!

מיה.

"הנוער של היום" - תגובות!!

3

אחרי יום הנוער לשליון חפשי כמובן תגובות וחוויות מאנשים שונים. היתה למשל תמונה ששמה כמנהלת כללית של המבצע (!).

שאלתי אותה: מה עית במשך היום?
תמנה (יושבת על הכסא ברגליים משוכלות): עזרתי למי שנוקק לעזרתי. במוכירות באמת הרגיר ושהיה זה יום הנוער לשליון. ממש פתרו בעיות. קבלתי מאדו פתק - לבוא לפגי-שה עם המזכיר!

אני: נהנית?
תימי: היה די מעשמי. בנוסף לזאת זו יותר מדי אחריות. הייתי הרובה כבר מהתחלה בגלל ההכנות. אבל רוב החבר'ה נהנו.
אני: האם היו מחדלים?

תימי: לדעתי צריכים להעמיד חבר'ה מעטים שינהלו רק את העניינים ובאמת רק מקומות חשובים, ואז שכל העניינים ינוהלו אפילו למספר ימים.
אני: האם כדאי להפוך את זה למטורח?
תימי: כן, כדאי לערוך זאת טוב.

השנה לא היו כוחות ארגוניים (הוסיפה תימי) בחברה, ואף אחד לא התרגש ולא הגיב עד שלושה ימים לפני היום. הוא עצמו נתן הרבה לנוער, שהכיר בעיות מהצד השני או הנהולי שלהן, ואף לחברים, שקבלו הרגשה שאיננו ילדים יותר ואנו יודעים לארגן ולפקח.

מתמנה עברתי לנעמי ר. שהיתה המזכירה הטכנית במקום רות אמה.
אני: מה עשית במשך היום?
נעמי: סדרתי דואר למשלוח, הדבקתי בוליים, מיינתי מכתבים ונתתי למחלק לתאים. גם חתקתי.

אני: היו איזהשהן חוויות?
נעמי: כן! המזכיר ומרכז המשק הבריכו ונכנסו לחדר עם בוך על הנעליים כי לא היה להם מה לעשות (!). ירון עשה בלגן שלש כי נתן לאבישי לחלק את הדואר והמון חברים לא קבלו את העמון או מכתבים שהגיעו אליהם.

נעמי: האם היו חסרונות איזהשהם?
נעמי: כן! הגישה היתה רשלנית, וחברים בנוער הרגישו שזה בטכ"ה יום אחד או אפשר לעשות בלגן.
אני: האם כדאי להפוך זאת למטורח?

נעמי: כן! (העקר שאני לא אהיה פה....)
אני: נהנית בסך הכל?
נעמי: כן, לשם שנוי - אבל רק ליום אחד.

תמנה עברתי למכי שהיה מנהל הקסיף.

אני: מתי מה עשית ביום הנוער לשליון?
מכי: קרב לפני כן עשיתי רשימה של קבוצות קסיף עם איזאק פוטאש (והוא מוסיף) דרך אגב, תודה רבה לכל אלה שהופיעו ובמיוחד לאלה שישנו בשבילנו - מתוך 34 שהיו צריכים להופיע הופיעו 17 בלבד. יום זה נערך במקום הגיוס ביום שבת אולם

לצדדי חברים גרמו לכך שיצטרכו לעשות גיוס גם ביום שבת.

ביום המחרת ירדנו לצריף - חלקנו את החברים לקבוצות והסתובבנו, עמליה ואני, בין הקבוצות לבדוק שהכל כשורה. בארוחת הבוקר בדרנו מדוע חברים לא הופיעו. אחרי ארוחת הבוקר ירדנו בטרקטור, הסתובבנו בין הקבוצות שוב, נתנו פקודה פה ושם. ב-11.00 התחלנו לקטוף אצל מוטי וקולין. גם קטפנו אצל איזק. בסוף היום נעלנו את הטרקטורים.

אני: האם נהניתי?

מכי: בטח!

מכי:

אני: האם היו חטרונות? אבודאי, חברים לא לקחו את זה מסתמך ברצינות, למרות שעלי להודות שכמה הקדישו לזה את כל הרצינות הראויה.

אני: האם כדאי להפוך את זה למסורת?

מכי: כן.

הלכתי גם לג'נט גניסלב כדי להודיע מה התרשמותה מיום הנוער. ג'נט עבדה בנוי.

אני: מה עשית?

ג'נט: חפסתי את יוחנן! ביתר הזמן טחבתי צנורות השקאה, והצטרפתי לשפל בגנה של עודד ועמרל (לעטב). גם נקינו את כתת חוחית הישנה. נהניתי.

אני: מי עבד במקומך?

ג'נט: לאה ודניאלה.

אני: איך נראה המקום כשהזרתי?

ג'נט: בסדר. כל אחד קבל לאכול, מכונת שטיפת הכלים עדין פועלת. דרך אגב, זה היה צריך להיות שבוע ימים (לצאת מחדר האוכל לשבוע? - אוהו!! למח לא?).

אני: האם היו חטרונות?

ג'נט: היו ללאה כמה פנצ'רים. לא הכניסו מספיק הכנה לקראת הסדור בעצמם (זה לא קל) - היו צריכים לגמור לסדר את הכל שבוע קודם. לא היתה מספיק פרסומת, חברים פשוט לא ידעו. כמה נסעו במסגרת הענף שלהם ולא הודיעו כי לא ידעו, ולכן גם לא הלכו לעבוד במסע ובנוי. במסע היה היום השחור ביותר. צריכים להאריך את זה ליומיים שלושה כדי לקבל את התחושה.

אני: האם כדאי להפוך למסורת?

ג'נט: כן, לפחות כל שלושה חדשים!

מג'נט נגשתי לורד הדר - מנהלת מחסן הילדים.

אני: מה עשית ורד?

ורד: החלפתי כרטיסים לירדן דרור וסנונית לשנת 1973. הרטבתי לרנה בגדים לגהוץ והכנתי לגב' מרקוטון תקוני יד. חלקתי גהוץ לתאים. ג'ו ריפקינג בא לבקש 2 חתולים לסנון החלב. נתתי לו על חשבון הצאן - עזרתי לברר כביסה.

אני: האם הרגשת כמו בוטית?

ורד: כן. באו אלי ושאלו מה לעשות. מטפלות באו אלי ואמרו מה לא בסדר עם בגדים.

אני: נהניתי?

ורד: מאוד.

אני: האם כדאי להפוך למסורת?

ורד: בהחלט כדאי.

אני: האם היה חטון?

ורד: לא היה חטון. היה נחמד.

נגשתי אל קולין פרימוטט יושב בחדרו ונהנה מחברת אשתו ובנו אלוך.

אני: מה עשית?

קולין: עבדתי במסע בתור מרכז קבוצת קוספית מצטיינת (כל המטלות). להפתעתי הגדולה הספקן היה סביר בהחלט.

אני: האם הרגשתי שמכתי ועמליה היו הברסית?

קולין: כן. כל יצעה קבלתי פקודה, וכל פקודה טתרה את קודמתה. היות ודבר זה קורה בכל יום במסע, הרגשתי שאנחנו בידיים טובות, והנוער טפג את המטורת היטב.

דרך אגב - בין המטלות הופיע גם שמואל חצור!

אני: האם היו חטרונות?

קולין: לא. ההתרשמות הכללית היתה שהכל מתנהל כשורה, אמנם התאכזבתי כמו כל היתר מהמטיבה. לדעתי איך הכרה שתהיה מטיבה. טוב שהחברים יורדים למסע ביום רגיל. קצת חבל שהתפזרו גם לנוי. היה צורך בידיים עובדות.

אני: האם כדאי להפוך זאת למטורת?

קולין: כן, אני בעד חזרה על הפקולה כמטורת.

אני: האם נהנית?

קולין: כן.

אל לנו לשכוח את אחת הדמויות המרכזיות ביום זה, הלוא היא ארנון, שהיה מרכז המסע.

אני: מה עשית במסך היום?

ארנון: שלפנתי לדוב הנגר שיתקן את הברויחים בבית השמוץ לנשים, קבלתי טלפון מלוד מלסכת המכט, ואי לכך הורחתי לגרשון היטיג תעודות בהתאם. כמו כן קבלתי טלפון מ"תנובה" ובהתאם טרתי משלוח לשט.

אני: האם היו חריות?

ארנון: כן, הלך באה אלי וטאלה אחי את היה ידוע לי על חקון הכביש שהפריע לאוטובוס החיירים. קניתי שלא!

נהנית? (שאלתי).

ארנון: כן.

האם היית רוצה להיות מרכז המסע כשתגדל?

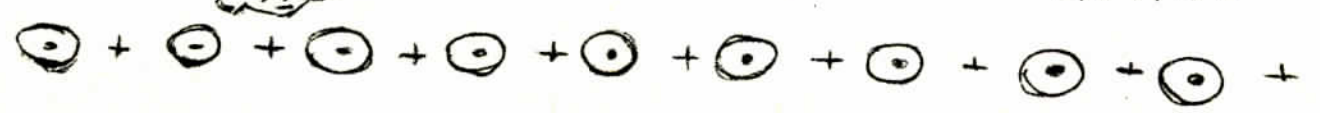
ארנון: כן, זה מענין.

אני: האם היו חטרונות?

ארנון: לא.

אני: האם כדאי להפוך זאת למטורת?

ארנון: כן.

עוד דמות מרכזית ביום הנוער לשלטון היתה אדו, המזכיר.

6 אני: מה עשית במסך היום?

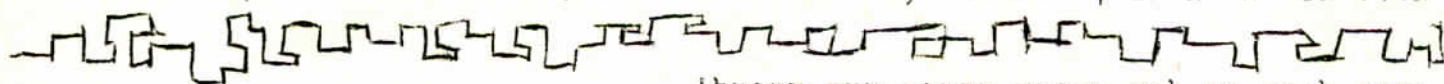
אדו: מה כבר עושה מזכיר? טלפנתי, כתבתי ושתיתי קפה. בקצור, למדתי מה המזכיר עושה. היה מעניין.

אני: האם כדאי להפוך זאת למסורת?

אדו: לא. זהו לא חג אלא ארוץ. לא כמו יום האם שהוא יום חופש לנשים. זה צריך להיות ספונטני. אם רוצים ויש ראגון טוב, אז בהחלט כדאי. אבל מחשבי על דרור המסכנים שיצטרכו לעבור את הההליך 4 פעמים...

אני: האם היו חטרונות?

אדו: אני הייתי בין המהרגנים, ונראה לי שהבצוע (מלבד המסיבה כמובן) היה יפה.

אסור לקפוץ את לאה שהיתה מרכזת חדר האוכל!

אני: מה עשית?

לאה: שום דבר מיוחד לא. גם לא היה קשה, מלבד זה שכמה אנשים לא הופיעו לעבוד.

אני: האם היו חוויות מיוחדות?

לאה: לא. איזה חוויות כבר אפשר שיהיו בחדר האוכל?

אני: האם נהנית?

לאה: אפשר לומר שכן.

אני: האם היו חטרונות?

לאה: היה מוקיל לו היה יותר ארוך. לא האיתי חטרונות מיוחדים.

אני: האם כדאי להפוך את זה למסורת?

לאה: כן. לפחות ליומיים שלושה.

ואחרון אחרון חביב, שמואל, שעבד במטע.

אני: מה עשית?

שמואל: עבדתי במטע בקטיף תפוחים עם קולין עד 10:30. אח"כ הצטרפתי לחזור לרכוז

המטק כי היה בקור של ועדת המטק של האחד.

אני: נהנית?

שמואל: כן.

אני: האם היו חוויות?

שמואל: לא.

אני: ארנון החליף אותך. איך מצאת את המקום כשחזרת?

שמואל: הגיע מישהו מאמקור ואף אחד לא ידע איפה צריכים להתקין את מקבץ האויר

לרופא. כשבאתי הצלתי את המצב. חוץ מזה ארנון היה בסדר ועשה את עבודתו כשורה.

הנא בעצמו נהנה יותר כשחזרתי לישיבה, שהיתה ישיבת היכרות לבחור חדש שיתחיל

לעבוד בטכניקה. כך למד ארנון להכיר את מבנה המטק, בעיות כאובות, וכדומה.

אני: האם היו חטרונות?

שמואל: כן, היו צריכים להכין את הסדר יותר.

אני: האם כדאי להפוך את זה למסורת?

שמואל: כן, כי זה מוסיף לילדים הרגשה שזה לא כל כך מסובך לנהל עניינים.

אינה: ליאורה.

יום שני. עד שמונה וחצי מתחילים חברי הועדה להגיע בהמוניהם (קבענו לשמונה - שמונה בדיוק).

מרכז הועדה - שעדיין לא הוחלט בדיוק מיהו - פותח: "הפעם צריך להיות נושא מקורי, אמיתי, שידבר לליבם של החברה".

המוחות מתחילים לעבוד, שומעים הריקות גלגלי שיניים. שחיקה שנמשכת כ... דקות. כן, שנמשכה. ואז מתחילה מכונת התרבות לפעול. מציעים רעיונות, מדפדים בחוברות עזר שנשלחו ישר מה"אחוד", ובעקף מדברים על הסרט של שבוע שעבר, על הנשים שאולי בהריון, ועל בעיות המשק באופן כללי מאד וגם פרטי יותר. זורקים רעיונות יפים מאד לאויר. "חברת הילדים תארגן יום עצמאות לכל המשק." "חברת הילדים חטע לכנרת." "החברה תיצור משהו חדש ומקורי". גיוסים, מסיבות ומפעלים מחפופים באויר, ופתאום דוקא האסטרו שלנו - מיכאל - מנחית אותנו במכה לקרקע המוצקת ושואל בתמימות, "קבלת שבת להשבוע כבר יש?"

קרקעו אותנו, ולכן מדברים על דברים פחות גבוהים. לא על מפעל גדול, כי אם על קבלת שבת צנועה של רבע/חצי שעה על נושא אקטואלי או סוּם נושא. הנושאים הראשונים שמוצעים בכל פעם, מבוססים או נדחים ומגיעים איכשהו לנושא שמתקבל על דעת כולם. מחלקים תפקידים אישיים יותר: מוסיקה לזה, אוכל תארגן זאת ומשחקים כמוֹבן הוא. זהו. קבלת שבת מוכנה וכל יתר התוכניות נדחקות לשולי המוח. התלהבות היצירה עברה, וכולם מוכנים נפשית לסיימון - זה עם ה"שייבה". נותרה עוד בעיה אחת: לקום. מתגברים על הבעיה - כל אחד לפי דרכו שהרי אנחנו "תרבותניקים" וכל אחד מאתנו שופע רעיונות ומרץ.

וכן כל שבוע - יום שני - בערך שמונה - שנת שבעים ושתיים.

ומה באמת עשינו השנה:

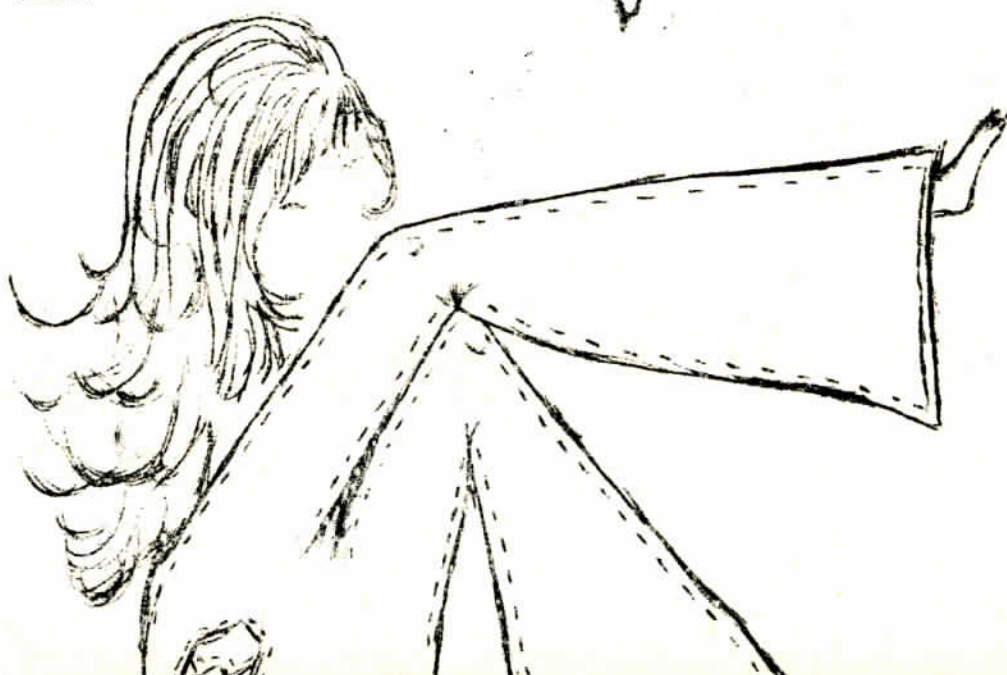
ניסינו, באמת ניסינו לארגן קבלת שבת כל שבוע. היו חורים, היו תקלות טכניות, אבל בס"ה הצלחנו לצבור כ-13 קבלות. רוב התכניות הגדולות נשארו בגדר תכניות בלבד, ואולי עוד ניתן לנצל אותן.

לא עשינו זאת במסגרת הועדה:

עודד ואריאל	-	מרכזים (לפי מצב רוח).
אביבה	-	מאכילה (גם לפני הפרוטקציה)
מיכאל	-	טייס מחמיד.
גילה	-	רושמת.
ירון	-	איש הרעיונות.

ועכשיו אנחנו עומדים לפני המסיבה הגדולה "מסיבת סוף" של חברת הילדים למשק, ולפני המאורע הגדול - יום הנוער לשלטון.

חמנה.

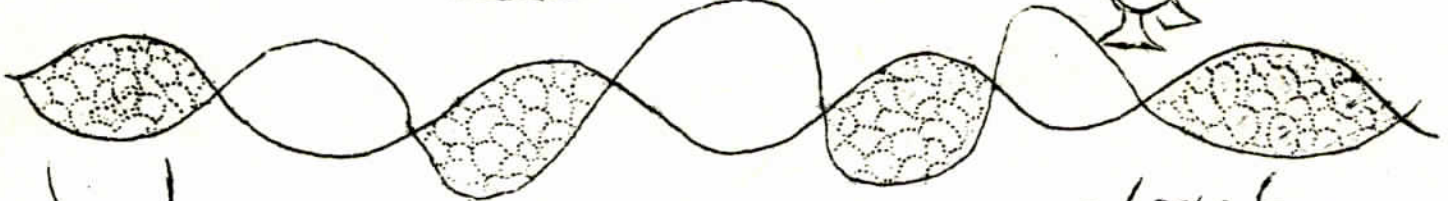
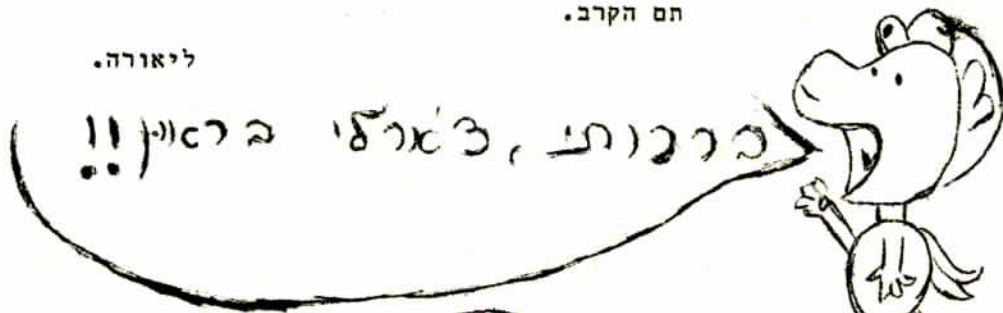
החיה התקדמה בצעדי ענק. עיניה רשפו ניצוצות, ומפיה נזל רוק סמיך, שני המשושים הארוכים כאנטנות, שהיו צמודים לראשה, נעו מימין לשמאל ומשמאל לימין באיטיות מאימת. גופה הכבד והעבה מכוסה היה בשריון חום כהה וכל כולה זוועה ופחד.

האשה הנפחדת לקחה מקל וניסתה להכות בה, אך ללא הועיל. החיה לא הפסיקה והמשיכה להסתער קדימה. האשה ניסתה להרעילה בגזים אך גם זה לא עזר. בליח ברירה נסוגה האשה אחורה ואחורה, עוד צעד ועוד צעד. והחיה התקדמה צעד אחר צעד, שעל אחר שעל. עיניה הקטנות והמרושעות הביטו על טרפה בלגלוג מרושע ... והנה הגיעה האשה אל הקיר ונצמדה אליו בחוסר אונים וחחיה מחקרבת ומחקרבת ... לבסוף בחנועת יאוש מוחצת, פגעה האשה בראש החיה באגרסל הסיני היקר שלה וצנחה ארצה מחלפת.

כשהתעוררה - היתה החיה מונחת לצידה - מתה. האשה לקחה יעה, וזרקה את הג'וק החוצה. השחר עלה והשמיים החווירו במזרח.

חם הקרב.

ליאורה.

לאייר:
עם צאתכם מחברת הילדים
הצלוחו גם מיליכם.

לדרור: שיבא "מחברת לחיות"
מזל טוב.

לאפרים ונעה - לרגל נישואיכם:
מזל טוב (באחד ניב).

